

ПІВДЕННО- УКРАЇНСЬКІ НАУКОВІ СТУДІЇ

ПРОГРАМА ТА МАТЕРІАЛИ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
СТУДЕНТІВ ТА МОЛОДИХ ВЧЕНИХ

4-5 грудня, 2023 р.

м. Одеса

*VI Всеукраїнська науково-практична
конференція
студентів та молодих вчених*

Програма та матеріали виступів учасників

*ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКІ
НАУКОВІ СТУДІЇ*

Елеонора Бутенко – здобувачка третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти ОНП «Філософія», спеціальність 033 «Філософія»
Університет Ушинського, м. Одеса, Україна

ФІЛОСОФІЯ ТВОРЧОСТІ

Творчість невіддільна від свободи. Це не вимога і право людини, а вимога Бога від людини. Творча свобода, вільна сила відкривати себе в творчості притаманна людині як печатка її богоподібності, як знак образу Творця – така теургічна лексика Н. А. Бердяєва [9, 330]. Бача сенс людської творчості в «Промислі Божому», в прориві в інший світ через потворність «світу цього», М. О. Бердяєв тим самим містифікує цей процес, надає йому ірраціональний характер, що міститься як в самому процесі творчості, так і в його прямому призначенні.

Отже, основний сенс поняття творчості полягає не в будь-якій діяльності, а в особливій діяльності по створенню нового предмета, явища, процесу. Ця діяльність і її результат набувають інший характер, ніж звичайна репродуктивна діяльність людей. Головним критерієм, який допомагає розмежувати творчість і виробництво, є унікальність і неповторність кінцевого результату. При повторному створенні тих же умов тільки автор може отримати точно такий жерезультат, але ніхто інший. Це пов'язано з тим, що в процесі створення автор вкладає у вихідний матеріал деякі свої можливості, які не можна прирівняти до простих трудових операцій або логічним висновкам. Саме ця особливість надає необхідну цінність продуктам творчості в порівнянні з результатами виробничої діяльності людини.

Як бачимо, наявні в літературі визначення творчості хоч і істотно відрізняються, проте дозволяють виявити деякі загальні підстави. Це, перш за все, якісна новизна кінцевого продукту творчого акту. По-друге, безпосередня відсутність цієї якості в початкових передумовах творчості. По-третє, не можна не бачити, що будь-який творчий акт містить інтелектуальний пошук, є продуктом своєрідної гри внутрішніх інтелектуальних сил суб'єкта творчості, творчої особливості.

Більшість авторів визнають, що творча особистість – це особистість, яка має високий рівень знань, у якої є прагнення до чогось, чого раніше не створювалося. Для творчої особистості творча діяльність стає життєвою потребою, в той же час для такої особистості найбільш характерним є творчий стиль поведінки. Основним показником творчої особистості є наявність творчих здібностей, які розглядаються як індивідуально-психологічні здібності людини, що відповідають вимогам творчої діяльності, і є умовою її реалізації. Творчість пов'язана зі створенням нового унікального продукту. Велике значення для усвідомлення особливостей творчої особистості має формування розумових дій, оскільки творчості в чистому вигляді не існує, творча діяльність увібрала в себе

безліч технічних компонентів, при роботі з якими необхідно докладати розумових зусиль. Поглиблення психологічних особливостей розумового процесу полягає в тому, щоб вказати, що зміні «понятійних характеристик об'єктів» часто передують змінам емоційних оцінок і оперативних значень, що словесно сформульовані знання про об'єкт не обов'язково мають характер понять в строгому сенсі слова. Розвиток емоційної сфери також має свої особливості у творчих людей. Співвідносячи класичну схему творчого процесу – підготовку, дозрівання, натхнення, перевірку з дослідженнями в психології мислення, навіть з певною умовністю, можна відзначити, що більш детально, ніж дозрівання і натхнення, вивчені такі ланки процесу, як підготовка і перевірка.

Також необхідно звернути увагу на другу і третю ланку. При вивченні «натхнення» стає можливим вивчення умов виникнення і функціонування емоційних оцінок, що виникають при вирішенні психічних завдань. Ряд дослідників показали, що діяльність вченого завжди опосередковується категоріальною структурою науки, яка розвивається за певними законами, незалежними від людини, але в той же час існує припущення про протиставлення «суб'єктивно-пережитого» і «об'єктивно-активного» плану, яке можна дорікнути за епіфеноменологічну інтерпретацію «переживань» або, іншими словами, функції емоційно-афективної сфери [2].

В цілому вчені, що займаються дослідженнями на цю тему, диференціювали наступні риси творчої особистості: свобода і широта думки, схильність до ризику; Фантазії; чітке бачення проблеми; розвинені розумові здібності; вміння виявляти протиріччя; вміння скористатися набутим досвідом і знаннями в нових ситуаціях; незалежність; гнучкість мислення; розвинена здатність до самоврядування; альтернативність. Можна уявити ще деякі особливості творчої особистості: виникнення спрямованого інтересу до певної галузі знань, часто з дитинства; високий рівень працездатності; підпорядкування творчій мотивації; наполегливість, цілеспрямованість; пристрась до роботи. Одними з головних якостей творчої особистості можна вважати прагнення індивіда до оригінальності, заперечення буденності, захопленість порівнювати їх, схематичність і самостійність роботи, порівняно швидке і легке засвоєння теоретичних і практичних знань.

Таким чином, можна уявити деякі загальні і деякі характерні риси творчої особистості: людина завжди наділена свободою вибору, вона може вибирати цілі і наміри, має можливість підбирати розумові операції і дії, які виконує. Саме завдяки цій свободі людина стає істотою, здатною творити. Людина-творець сама є головною причиною своєї поведінки. Перш за все, вона є самоврядною системою – це те, що змушує її діяти, знаходиться в неї самої, а не в середовищі, в суб'єкті, а не в об'єкті. Як творець така людина стає унікальною особистістю: зовнішня мотивація або спонтанні думки сильно впливають на її вчинки, на те, до чого вона буде прагнути, та від чого буде уникати. Головною рушійною силою в даному випадку є необхідність підтвердження самоцінності або, іншими

словами, губристична потреба. Її задоволення в основному обумовлено здійсненням творчих і експансивних трансгресій через створення нових форм або руйнування старих. Людина-творець налаштована на внутрішній і зовнішній розвиток. Трансгресії допомагають їй у цьому, формуючи її особистість, а також збагачуючи певним видом роботи, високий рівень знань, вміння аналізувати явища і культуру суспільства.

Список використаних джерел:

1. Білуха М.Г. Основи наукових досліджень: Підручник для студ. екон. спец. вузів / М.Г. Білуха. К.: Вища школа., 1997. 271 с.
2. Крушельницька О.В. Методологія та організація наукових досліджень: Навч. посібник / О.В. Крушельницька. К.: Кондор, 2003. 192с.
3. П'ятницька-Позднякова І.С. Основи наукових досліджень у вищій школі: Навч. посібник / І.С. П'ятницька-Позднякова. К., 2003. 116 с.

Оксана Великсар – студентка 1 курсу, спеціальність 262 Правоохоронна діяльність

Науковий керівник: **Ірина Дружкова** – кандидатка історичних наук, доцентка *Одеський державний університет внутрішніх справ, м. Одеса, Україна*

ПЕТРО СКАРГА ПРО КАТЕГОРІЇ «ДЕРЖАВА», «ВЛАДА І ЗАКОН» В РОБОТІ «O jedności kościoła Bożego» («Про єдність Церкви Божої»)

У період полемічної літератури XVII століття Реч Посполита відіграла важливу роль у європейській політиці. Реч Посполита розташовувалася в центрі Європи та між заходом і сходом континенту. Це надавало їй стратегічне положення та роль посередника в європейських дипломатичних відносинах.

У XVII ст. Європу характеризували численні конфлікти, такі як Тридцятирічна війна (1618-1648 рр.), де активну участь брала і Реч Посполита. Ці події впливали на полемічну літературу, викликаючи обґрунтування різних поглядів на військові конфлікти та роль кожної держави. Реч Посполита брала участь у складних дипломатичних переговорах того часу. Це впливало на політичні дискусії. Реч Посполита була центром культурного обміну між заходом і сходом Європи. Це стимулювало обмін ідеями та літературними традиціями, що мало вплив на полемічну літературу того часу [1].

Реч Посполита (1569-1795 рр.) була державним об'єднанням Польщі та Великого князівства Литовського, куди входила більшість українських земель. В цей період величезна політична, соціальна та культурна різноманітність спричиняла виникненню різних точок зору та ідеологій, що могли стати предметом спорів. Реч Посполита переживала релігійні конфлікти між католиками, православними та протестантами, греко-католиками. Це вело появи